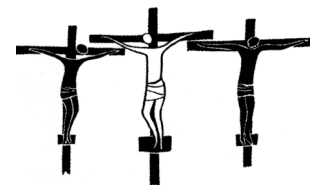

Slavnost Ježíše Krista Krále C 34. a poslední neděle v mezidobí C

Dnes budeš se mnou v ráji. (Lk 23,43)

První čtení

2. Samuelova 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: "Hle, jsem tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem." Přišli tedy všichni přední mužové izraelských králů do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

Druhé čtení

Kolosanům 1,12-20

(Bratři a sestry!) Děkujeme Bohu Otci, že vás uschoпил k účasti na dědictví věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je (věrný) obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, (svět) viditelný i neviditelný: ať jsou to (andělé) při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. (Kristus) je dříve než všechno (ostatní) a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. (Bůh totiž) rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost (dokonalosti), a že skrze něho usmíří se sebou všechno (tvorstvo) jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví (prolitou) na kříži zjedná pokoj.

Evangelium

Lukáš 23,35-43

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: "To je židovský král." Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to,

co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

K zamyšlení

Od změny liturgie se slaví svátek Krista Krále na konci církevního roku. To má zdůraznit, že cílem je vyvýšený Pán, ke kterému směřuje putující Boží lid. Kdo je tento vyvýšený Pán, tento Král, který dnes stojí ve středu slavnosti?

Pojem "Král" je silný archetyp, symbol zakotvený v kolektivně-lidském podvědomí. Je to praobraz plně rozvinutého, individuálního a společensky šťastného lidského bytí. Působí silným a mocným dojmem, to je přání, které je hluboko v každém z nás. Dělá nám dobře když cítíme, že jsme středem pozornosti a že naše slovo má určitou váhu. Znak velikosti spatřujeme v poznání, snažení, chování a v zásluhách. Ale vytvářejí ve skutečnosti naši pravou velikost?

Pro Židy nesl v sobě titul "Král" cosi mesiášského a znamenal být synem Davidovým, nádheru, moc, věčné království, tisíciletou říši. Tato představa se objevuje v prvním čtení. Mesiáš je druhý David, zajisté syn Davidův.

Z této perspektivy se evangelium zdá jako groteskní pokřivení a odklon od tohoto požadavku, zatímco první křesťané chápou toto království v linii Božího příslibu pro dům Davidův, i když Ježíš království "Davidovo" označuje jako metamorfózu: jeho království je pozemsky relevantní, ale bez pozemské slávy. Velikost jeho království se nedá srovnávat podle pozemských kategorií, jeho "nástroje panování" pravda, milosrdenství a láska se zdají být podle některých měřítek bezmocnými. On sám se díky nim stává "posmívaným králem". Podle čistě lidského hodnocení je jakousi "anti-postavou". Evangelium ukazuje kontrastující obraz posmívaného, jakoby bezmocného a ukřižovaného "Krále Židů" na kříži. Ale pod tím se ukrývá neporovnatelné a ještě neprožitě království, které je osvobozeno od politické moci a s tím spojenými násilnostmi, nesvobodou, manipulací a intrikami, nekalými praktikami a zločinností. Toto království je nadějí všech živých a především všech viníků. Ve slovech obou zločinců se odrážejí dva obrazy království: Zatímco jeden se mu posmívá jako Mesiáši/Králi, který si nemůže sám pomoci, druhý rozpoznává v bezmocnosti ukřižovaného právě království a odevzdává se jeho milosrdenství. Až do Ježíšovy poslední hodiny můžeme pozorovat to, co ho doprovázelo od počátku jeho veřejné působení: Společensky etablovaní a "zbožní" se mu uzavrou, ale prostý lid a ti, kteří byli zahrnutí do bezvýchodnosti pro Ježíšovo poselství zůstali otevřeni Boží lásce. Pravděpodobně je zapotřebí bezvýchodnosti, octnout se na konci bytí, abychom se otevřeli tomu neočekávanému, nádhernému, té zcela ničím srovnatelné spáse...? A jak je to s Kristovým Královstvím dnes? Nezdají se být křesťané ve světě slabými, málo přesvědčivými, chudými a bezmocnými? A zlo je to, které má v rukou všechnu moc. Je zapotřebí věřících očí lotra po pravici, abychom za domnělou bezmocností spatřili mocné Království Kristovo. Bezmocný, posmívaný, zbitý je ve skutečnosti Král, i když ve zvláštním slova smyslu. Tento Král se svými ranami na věčnosti není žádný objekt projekce pro naše fantazie, žádná příčina k triumfalismu, žádný požadavek vysnit si mimo realitu svůj svět a bagatelizovat mocnosti zla v naší společnosti a dějinách lidstva. Zásah do svěřeného pořádku zatřese s našimi měřítky. Svět se již nedělí na levé a pravé, na ty nahoře a dole, na věřící a nevěřící, chudé a bohaté. Opravdu pochopená bezmocnost opravdové lásky konfrontuje všechna měřítka a principy chování – doufejme že i ta naše ...

Dnes ve svátek Krista Krále slavíme ubohého, posmívaného Krále, Krále s trnovou korunou, na kříži, což se mnoha lidem může zdát absurdní. Slavíme, jelikož v jeho bezmocnosti na kříži se zviditelnila jiná moc: moc lásky. Jeho smrt je posledním důsledkem jeho životního poslání a jeho poselství nekonečného Božího přátelství pro nás lidi.